

Hondendagen

Aag Vervelen en Jan De Kinder

AVI M6 | AVI 7 *

Hondendagen

Onno en zijn familie hebben het niet breed. Er is zelfs geen geld voor een nieuwe fiets wanneer die van Onno gestolen wordt. Gelukkig vindt Onno troost bij Falke, zijn hond. Onno en Falke zijn onafscheidelijk. Maar op een dag zegt papa dat Falke te veel geld kost. Ze kunnen hem niet houden. Daar moet Onno een stokje voor steken ...

BiB-BOX *

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

BiB-BOX *

ook op **bingel**

VAN IN
a Sanoma company

www.vanin.be

BiB-BOX ★

Hondendagen

Aag Vervelen
illustraties van Jan De Kinder

VAN IN

Twee twaalfjarige jongens en een jachthond in de keurloze wachtaal van een politiekantoor. In een Hollywoodfilm zou het een grappige scène kunnen zijn, maar voor ons is het bloedserius, en levensecht. Eén agent in uniform zit zuur naar een computerscherm te kijken, terwijl hij een proces-verbaal opmaakt. Een andere agent doet een ellenlange uitleg aan de telefoon, druk gebarend met zijn enorme handen, hij vertelt mijn vader in geuren en kleuren wat ik mispeuterd heb.

Sten en ik zitten zwijgend naast elkaar op een klapstoeltje en kijken beteuterd naar de tippen van onze schoenen. Zo laten we zien dat we er spijt van hebben, verschrikkelijk veel spijt. Mijn beste vriend doet waarschijnlijk alsof, maar ik zak écht door mijn stoel van schaamte als ik me voorstel hoe mama zal reageren als ze hoort wat ik heb uitgespookt, terwijl ze zich al maanden miserabel voelt. En papa, die heeft al kopzorgen genoeg zonder dat hij mij als een rasechte misdadiger van het politiebureau moet komen plukken.

Die agenten gaan hem vast met van die strenge ogen aankijken, schuddend met hun hoofd, en denkend: wat een beroerde vader. Ze weten niet dat hij de allerbeste vader van de godganse wereld is, en dat is allemaal mijn schuld.

vinden, werd ze daar heel droevig van, zo immens droevig dat ze haar bed niet meer wil uitkomen. Papa zegt dat ze een depressie heeft, en dat ik engelengeduld moet hebben met haar en poeslief en gehoorzaam moet zijn, en vooral geen domme dingen doen. En nu zit ik hier bij de politie ... Ik kan mezelf wel om de oren slaan!

Falke veilt zijn zwarte kop nadrukkelijk op mijn bovenbenen. Aai mij, en het komt allemaal goed, wil hij woordeloos zeggen. Ik streef hem dankbaar over zijn oren, zo zacht dat hij gelukzalig kreunt. Even bekruipt me de gedachte dat de politie hem zal afpakken, en de rillingen lopen over mijn rug. Zonder Falke ga ik dood!

3.

Wat is mijn trouwe hond in korte tijd groot geworden.

Ik zie het nog levendig voor me, hoe hij vier jaar geleden als een pluizig bolletje wol uit een kartonnen doos rolde die mama voor mijn achtste verjaardag had ingepakt in krantenpapier, met een grote strik errond. We dronken liters chocolademelk, aten aangebrande pannenkoeken met bergen suiker en zongen kinderliedjes tot we er schor van werden. Mama kan zingen als een nachtegaal, ook al doet ze het niet vaak meer. Wandelen deden we ook, mama, Falke en ik, van dan af iedere morgen, omdat het gezellig is, maar ook noodzakelijk, want we hebben geen tuin aan ons petietierge stadshuisje. Maar de laatste weken laat ik Falke alleen uit, want mama heeft een depressie. Wat dat precies is, weet ik niet, maar het heeft allemaal te maken met dat ze onverwacht haar baan verloor. Eerst was ze alleen maar haar kwijt, maar toen ze al maandenlang aan het zoeken was en maar geen nieuw werk kon

Opeens vliegt de deur van het politiekantoor met een knal open en stormt de vader van Sten binnen, als een woeste orkaan, vloekend en tierend. ‘Waar is dat stuk crapuul?’ roept hij, het woord ‘crapuul’ ophoestend van diep in zijn keel. Zijn handen zijn klaar om overvloedig oorvegen uit te delen. Hij wrijft ze in elkaar, alsof ze verschrikkelijk jeuken. Sten krimpt in elkaar als een sneeuwman in de zon en lijkt nu nog kleiner dan anders. Zijn vader komt als een wildeman op ons afgelopen. Sten kijkt me met grote, paniekerige ogen aan. Gelukkig springen de twee politieagenten recht en grijpen de vader van Sten precies op tijd vast, elk bij een bovenarm. Ze kloppen op zijn brede schouders en sussen hem door zachtjes te praten.

‘Uw zoon heeft zijn lesje wel geleerd’, zegt de ene agent.

‘Hij heeft plechtig beloofd dat hij het nooit meer zal doen’, zegt

de andere vastberaden. ‘Gewelddadig gedrag verergert de zaken alleen maar, meneer, dat realiseert u zich toch?’ Stens vader laat zijn schouders zakken. De kleur van zijn gezicht verandert langzaam van knalrood naar babyroze. Hij vloekt en tiert nog binnensmonds, maar zijn handen jeuken nu niet meer, ze bengelen naast zijn lijf. De twee politieagenten overleggen een tijde met Stens vader.

‘Kun jij verstaan wat ze zeggen?’ vraag ik fluisterend aan Sten.

‘Nee,’ zegt Sten met een bezorgde blik.

Eerst luistert Stens vader alleen maar en knikt wel honderd keer, maar opeens roept hij luidkeels: ‘Driehonderd euro? Zijn jullie helemaal betoeterd?’ Zijn hoofd kleurtin één klap weer vuurrood, maar de agenten blijven kalm en praten op rustige toon verder. ‘Ja, ja, dat is allemaal goed mogelijk’, roept Stens vader, ‘maar ik heb niks verkeerd gedaan, hij moet het maar betalen!’ en hij wijst in de richting van Sten. Ik krijg het plotseling ijskoud vanbinnen. Als dat waar is, als wij echt een boete van 300 euro krijgen opgelegd, kunnen mijn ouders dat nooit betalen! Opeens word ik doodsbang, dat ik de godgranse nacht bij de politie zal moeten blijven, moederziel alleen in de isoleercel! Of zou Sten ook moeten blijven? Maar Sten mag onmiddellijk naar huis met zijn vader, die na wat geheimzinnig gedoe met de politieagenten, zijn handtekening op een formulier krabbelt en op ons afstapt.

‘Dat wordt minstens een halfjaar geen zakgeld, kerel!’ buldert hij luid, ‘en voor eeuwig en altijd huisarrest.’

Hij plant zijn enorme hand in Stens nek en sleurt hem hardhandig

naar buiten, waar hij opnieuw begint te schelden. Zijn stem galmt tot voor mijn voeten en ook al kan ik niet verstaan wat hij zegt, het klinkt lelijk. Ik hoop vurig dat hij Sten in één stuk laat.

4.

Papa zegt geen goedendag als hij het politiekantoor binnenstapt, hij kijkt alleen maar naar me met immens droevige ogen, zo droevig dat ik hem onmogelijk kan blijven aankijken. Dus ik kijk naar zijn handen die losjes in zijn broekzakken zitten en naar Ella, mijn zusje die aan zijn broekhangt en met wijd opengesperde ogen naar die meneren in hun blauwe kostuum staart. Wanneer ze mij opmerkt, huppelt ze meteen op me af en springt vrolijk in mijn armen. ‘Onno,’ roept ze, ‘weet je wat ik gezien heb, daar in de gang?’ ‘Nee,’ zeg ik gespeeld nieuwsgierig, ‘vertel het eens?’ ‘Een hele grote politiehond!’ ‘Echt waar?’ doe ik verbaasd. ‘Ja, en die had een masker op zijn bek!’ ‘Dat is een mulkkorf,’ antwoord ik, ‘die doen ze om zijn bek zodat hij jou niet kan bijten.’ ‘Ja,’ zegt ze heel serieus kijkend, ‘die politiehond kan hard bijten, hé?’

'Wees maar zeker,' zeg ik, 'maar als hij jou durft bijten, dan trek ik hem aan zijn staart!' Ik kijk voorzichtig naar papa, die aandachtig naar de politieagent met het zure gezicht luistert. Die vertelt hem waarschijnlijk het slechte nieuws van de torenhoge boete, maar papa geeft geen krimp. Hij ondertekent net zo'n formulier als de vader van Sten en wenkt me met zijn hoofd. Meeeen wandelt hij zonder ons naar buiten, waarop Ella mijn hand vastgrijpt en me zonder aarzelen achter papa aan trekt. We gaan met z'n vieren wandelend naar huis, want een auto kunnen we niet betalen. Gelukkig hebben we die in het hartje van de stad ook niet nodig. Falke huppelt vrolijk naast ons en duwt geregelde zijn vochtige snuit in mijn handpalm. Dat kietelt, maar ik durf niet luidop te lachen, want de stilte van papa's zwijgen is oorverdovend. Hij is kwaad en teleurgesteld, dat weet ik zeker, en hoogstwaarschijnlijk denkt hij na over hoe hij mij gaat straffen. Zo gaat het telkens weer, nooit roept hij, nooit scheldt hij, want gelukkig is mijn vader in stilte boos, en niet hardop, zoals Stens vader, alhoewel ik soms denk dat hardop boos zijn gemakkeliker is. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar papa, die terneergeslagen slentert met zijn hoofd tussen zijn schouders, zijn handen in zijn broekzakken.

Waarom ben ik ook zo'n stom uilskuiken geweest? Stom, stommer, stomst, het stomste uilskuiken dat er bestaat.

5.

brullend liep Sten me omver, waarop we lachend over de grond rollen, terwijl Falke luid blaafte en in wijde cirkels om ons heen draafde.

6.

Te vraagt je nu waarschijnlijk af wat we precies mispeuterd hebben, dus ik zal het je uitgebreid vertellen. Gisteren lagen we languit op een klein groen grasveldje, midden in de stad, met onze handen als kussens. Sten en ik wonden allebei in de grote stad, en allebei haten we de stad hartgrondig, omwille van het nooit afslatende lawaai en de stinkende uitlaatgassen. Enwanneer we op de speelpleinen rondhangen, komt er geregeld een groepje oudere jongens die ons proberen weg te pesten. Maar gisteren waren er geen oudere jongens te bespeuren, dus konden we rustig in het gras liggen, genietend van een streepje zonlicht dat tussen de flatgebouwen door op onze gezichten viel.

Sten grondde tevreden met zijn ogen stijf dicht. De spitse snuit van Falke lag ontspannen op mijn warme buik, maar zijn voorpoten trilden en hij jankte zachtjes, zoals wel vaker gebeurt als hij slaapt. Volgens mij droomde hij dat hij konijnen achterna jaagde, want zelfs in zijn diepste slaap is hij een rasechte jachthond.

Ik sloot gelukzalig mijn ogen en probeerde me voor te stellen dat ik samen met Sten en Falke in een geelgroen maïsveld speelde. Dat lukte wonderwel, want ik heb bergen fantasie, zo veel fantasie dat ikzelfs natte hand rook, omdat ik me inbeeldde dat Falke in de beek was gesprongen. Het maïsveld ritselde en Falke spitste zijn puntoren. Ik zette me schrap, want elk moment kon aartsvijand Sten me bespringen vanuit het hoge graan. Ka-daa! Gierend en

Terwijl ik prinsheetelijk lag te dagdromen, begon Sten erover. 'Jo, Onno, als we nu eens gewoon een fiets voor je terugstelen?'

Ik opende één oog en meteen was de fantasie verdwenen. Het nooit slapende lawaai van de stad was er weer, de stinkende uitlaatgassen ook, na al die jaren ben ik er nog niet aan gewend.

'Stelen? Je bedoelt, een fiets nemen die niet van mij is?'

'Natuurlijk bedoel ik dat, dat hebben ze jou toch ook zonder pardon geflikft?' Ik staarde hem lang aan, om in te schatten of hij het wel meende, maar niets in zijn ernstige gezicht verraarde een flauwe grap.

'Ik weet dat je liever niet wil stelen', probeerde hij me te overtuigen. 'Ik wil het zelf ook liever niet doen, maar ... ik wil weer gaan fietsen, man, voor ik stapelgek word!' Sten haat de stad nog hartgrondiger dan ik, als dat enigszins mogelijk is. We zitten in dezelfde klas en elke dag dat we vakantie hebben, zoals vandaag, springen we op de fiets en rijden vijf-

tien kilometer verderop, naar het bos. Of liever, reden, want mijn mountainbike is enkele dagen geleden gestolen, gewoon, voor onze eigen voordeur. Geld voor een nieuwe mountainbike is er niet, zelfs geen tweedehandse, sinds mama haar werk is kwijtgeraakt en papa in zijn eentje moet zorgen voor ons allemaal. Hij werkt ontzettend hard met de nachtploeg, in de autofabriek. Toen mama nog werkte waren er ook geen bakken geld, maar wel precies genoeg voor iedereen.

7.

vader per ongeluk de lotto won, of een steenrijke vrouw mij ontdekte en mij adopteerde omdat ze mij zo ontzettend schattig vond, dan misschien. Dat alles scheen mij duizend keer waarschijnlijker dan dat ik ooit een diefstal zou plegen. Zo dacht ik er vroeger tenminste over, maar de wereld gaat er helemaal anders uit zien als je geen geld hebt. Ik voelde mezelf wankelen, dus voor Sten mij volledig overtuigde, sprong ik recht.

‘Ik moet onmiddellijk naar huis’, begon ik te ratelen. ‘Mijn vader wacht met het eten.’

‘Zul je erover nadenken?’ smeekte Sten.

‘Beloofd!’ Ik spurtte weg en Falke draafde vrolijk blaffend achter me aan.

‘**S**erieus, Onno, als we een mountainbike stelen, kunnen we terug naar het bos. Er staan er duizenden en duizenden voor het grijpen, we hoeven er maar één te nemen.’ Sten ging kaarsrecht op zijn knieën zitten en helde met zijn bovenlijf dreigend over me heen. Met één hand duwde ik hem weg, iets hardhandiger dan ik bedoelde.

‘Opzij, je zit in mijn zon.’

Hij fronste zijn voorhoofd en vroeg gepikeerd: ‘Heeft de geniale Onno een beter plan misschien?’

Ik luisterde naar het eentonige geruis van een vrachtwagen.

Eerlijk gezegd, ik wist niets beters. Ik zag ook geen andere uitweg. Tenzij we op straat een briefje van tweehonderd vonden, of mijn wenkbrauwen naar mij te kijken en vroeg vermanend: ‘Kan

8.

Ik knalde de voordeur achter me dicht, holde de woonkamer door, gooide weer een deur dicht, spurtte voorbij de badkamer en stopte hijgend in de keuken. Falke dribbelde langs me heen, plantte zijn voorpoten op de keukentafel en gooide zijn glibberige tong in Ella’s verbaasde gezicht. Ze stopte meteen met tekenen en gilde: ‘Nee, Falke, niet doen’, maar ze giechelde er wel bij. Aan het gasforneus stond papa met een schuin hoofd en opgetrokken wenkbrauwen naar mij te kijken en vroeg vermanend: ‘Kan

het wat rustiger, mama ligt in bed.' Oepsie, dacht ik geschrokken, ik ben het ondertussen al zo gewoon dat mama overdag slaapt, dat ik er een ogenblik niet bij stilgestaan had.

'Wat is er trouwens zo hoogdringend?' vroeg hij. Ik snoof diep, want ik rook opeens een intense brandlucht.
'De braadpan staat in brand', grapte ik, wijzend naar een rookpluim die boven het sissende vlees opsteeg.

'Verdomme!' vloekte papa en hij gooide de braadpan met vlees en al in de gootsteen. 'Wat een verspilling', mompelde hij. Moppend prikte hij de biefstuk aan een vork en keek het aandachtig aan alle kanten, om te kijken of hij nog eetbaar was.
'Als ik dat zwartgeblakerde stuk aan de onderkant eraf snij, kunnen we het best nog eten', zei hij.

Ik haalde gelaten mijn schouders op, mijn honger was verdwenen. Aan tafel was het stil, er zweefde een prangende vraag boven de kookpotten, mijn vraag, maar ik durfde ze niet te stellen. Ella bekommerte zich er niet om, het eten vroeg al haar aandacht, want ze probeerde haar vlees zelf te snijden, wat helemaal niet lukte.

'Kom lieverd, laat me een handje toesteken', stelde papa voor.
'Nee, ik kan het zelf!' protesteerde Ella luidkeels.

'Ok dan', zuchtte papa, waarop hij naar mij keek met een doorzindende detectiveblik. 'Heb je niks te vertellen, geen leuke avonturen beleefd vandaag met Stem?' Het leek wel of papa mijn gedachten kon lezen, en de woorden horen die ik niet zei.

'Nee, we hebben alleen maar wat in het stadspark gelegen, want

we konden nergens heen, zonder mountainbike.’
Papa zuchtte diep en ik wist meteen dat de vraag die rondzweefde, was geland zonder woorden.

‘Onno, we hebben het al gehad over die mountainbike en ik vind het ontzettend jammer voor je, maar je weet dat we voorlopig geen geld hebben voor een nieuwe.’ Ik had het kunnen weten. Papa was natuurlijk niet van idee veranderd, waarom zou hij ook? Ik voelde me opeens vreselijk boos worden. Het was niet eerlijk. Echt iederéén had een fiets, behalve ik, alleen maar omdat mama werkloos was. Ik prikte heel hard met mijn vork in de aardappelen op mijn bord, alsof zij de schuld van alles waren. Het maakte een verschrikkelijk piepend geluid. ‘Au!’ riep Ella, waarop ze haar handen tegen haar oren drukte.

‘Waaron doen jullie geen leuke dingen in de stad?’ vroeg papa. ‘Er zijn zoveel voetbalpleinen om te spelen en jongens van jullie leeftijd. Je hoeft toch niet per se ver weg te rijden?’

9.

van de natuur, maar ja, mama lag depressief in bed. Waarom ging ze niet gewoon weer werk zoeken?

Mijn bord ging bijna uiteen vallen van het prikken met mijn vork. ‘Onno, stop daar mee’, schreeuwde papa boos. Ik vloog bruusk overeind, mijn stoel viel met een dreun achterover.

‘Je begrijpt er geen sikkepit van. De stad is stom en jij bent nog veel stommer!’ Toen ik de tranen warm over mijn wangenvoelde stromen, veegde ik mijn mouw over mijn gezicht, want ik wilde boos zijn, niet verdrietig en ik stormde weg van tafel, naar boven, naar mijn kamer.

Ik passeerde de slaapkamerdeur van mama en papa, en hoorde mama roepen: ‘Wat scheelt er, Onno?’ maar ik was veel te boos om iets terug te zeggen. Ik liep mijn kamer in en gooide de deur met een luidje smak dicht.

10.

Ik lag al een tijde op bed met natte ogen naar het behangpapier te staren, toen papa mijn kamer binnenging en voorzichtig mijn naam zei: ‘Onno?’ Ik lag met mijn rug naar hem gekeerd en ik zei niets.

‘Onno, ik moet gaan werken, krijg ik nog een kus?’
‘Nee!’ riep ik, nog steeds niet bewegend.

16

17

Papa snapte het natuurlijk niet. Hij weet niets van de rotjongens die ons lastig vallen en hij heeft ook geen probleem met het lawaai of de immense stank van de stad. Hij is een echt stadsmens. Mama zou het wel snappen, dacht ik, want mama houdt ook meer

'Goed dan,' zei papa zachtjes, ik hoorde teleurstelling in zijn stem.
'Ella zit eventjes bij mama op bed. Tot morgenvroeg?' Na een korte pauze, hoorde ik de deur weer dichtgaan. Toen ik zeker was dat hij vertrokken was, draaide ik me om en zag Falke naast het bed vragend naar me zitten kijken. Ik legde mijn hand op zijn kop en liet ze even liggen, tot hij ze met zijn rasperige tong begon te likken, waardoor ik ondanks alles toch moest lachen.

'Stop, Falke, dat kietelt.' Hij sprong op het bed en likte de tranen van mijn wang. 'Lekker zout, hé jongen?' zei ik zacht en ik klopte zijn magere flanken. Hij nestelde zich languit naast me en zo bleef ik nog een tijdsje liggen, Falke lekker warm tegen me aan. Opeens had ik hevige spijt dat ik zo had geroepen tegen papa. Hij doet zijn uiterste best voor ons, en hij kan er helemaal niets aan doen dat mama geen werk vindt en zich zo depressief voelt. Toen ging de deur opnieuw heel stiljetjes open en Ella kwam de kamer binnen met een droevig gezichtje.

'Was je geschrokken,' vroeg ik, 'omdat ik zo brulde tegen papa?' Ze knikte en snifte.

'Kom hier,' zei ik en ik stak mijn arm uit, waarop ze naast me op het grote bed kroop, dicht tegen me aan. 'Ik zal niet meer zo boos zijn,' beloofde ik.

Zo vielen we in een diepe slaap, Ella, Falke en ik.

11.

Toen ik de volgende ochtend wakker werd, was ik helemaal vergeten dat ik boos was. Ik glipte geruisloos uit bed, liet Ella rustig slapen en liep op kousenvoeten naar de slaapkamer van mijn ouders, waar mama nog in dromenland was. Papa's plek was onbeslapen, want hij was nog niet teruggekeerd van de autofabriek, dus ik ging zonder het licht aan te steken op zijn plek op bed zitten.

'Mama?' fluisterde ik en ik schudde zachtjes aan haar schouder.

'Hmm?' deed ze.

'Sta je mee op?'

Mama rekten zich uit, gieuwde luid en kreunde: 'Ik ben nog zo moe, ik denk dat ik nog even blijf liggen. Wil jij voor Ella zorgen tot papa er weer is?'

Ik knikte bijna onmerkbaar, gaf mama een kus en ging weer naar mijn kamer.

Zo ging het nu al wekenlang. Elke ochtend ging ik in alle vroege aan mama vragen om op te staan, en elke ochtend wilde ze liever blijven liggen. Hoe kon ze nu zo aan een nieuwe baan geraken? Maar dat vroeg ik niet, in plaats daarvan maakte ik Ella wakker en hielp haar zich aan te kleden, waarop we samen we naar de keuken gingen.

'Wil je een lekkere boterham met smeerkaas?' vroeg ik.

'Speculoospasta!' gilde Ella. Ik glimlachte, want ik wist het eigenlijk al van tevoren. Van papa mag Ella niet elke dag speculoospasta want daarzitten bergen suiker in, maar aangezien papa er nog niet was, smeerde ik haar boterham extra dik, om het goed te maken dat ik de avond ervoor zo geschreeuwd had. Daarna smeerde ik er ook een voor mezelf en aten we onze boterhammen om het snelst op.

Ella won en zei glunderend: 'Nog een!'

12.

Er hing speculoospasta op Ella's voorhoofd, neus en handen toen papa de keuken binnentrok, maar zonder het te zien plakte hij meteen neer op een stoel. Er zaten bruine randen onder zijn ogen en rimpels in zijn voorhoofd, meer dan anders. 'Dag jongen, ben je nog boos?' vroeg hij. Ik liep op een drafje naar hem toe, sloeg mijn armen rond zijn hals en stopte verlegen mijn neus in zijn nek, die naar zweet geurde. Even hield hij zijn handen in de lucht, alsof hij niet wist waar hij ermee moest blijven, maar dan legde hij een sterke arm rond mijn middel en kneep me fijn, twee keer. Zo wist ik dat het weer goed was, dat we niet meer boos op elkaar waren. Ik liep terug naar mijn stoel en vroeg me een ogenblik af of ik nog één keer over die mountainbike zou begin-

nen, maar aan papa's bezorgde gezicht te zien was dat geen goed idee. Later misschien.

'Wat is er?' vroeg ik. De rimpels in zijn voorhoofd werden nog groter. Meestal kwam hij vrolijk thuis, maar nu keek hij allesbehalve blij.

'Niks waar jij je zorgen over moet maken', zei hij.

'Ik maak me wel zorgen', zei ik. Papa zuchtte.

'Goed dan,' zei hij, 'als je het per se wilt weten. De autofabriek is overgenomen door een ander bedrijf, en de nieuwe bazen willen bezuinigen. Er zullen mensen ontslagen worden, we weten alleen nog niet wie.' Hij kauwde langzaam en staarde langs mij heen. Plots keek hij mij weer aan.

'Maar zoals ik al zei, daar moet je echt niet van wakker liggen. Ik ben nog niet ontslagen. En als ik ontslagen word, als, dan heb ik nog altijd een werkloosheidssuitkering, en dan vind ik wel nieuw werk. Dan zouden we het alleen een tijdje nog zuiniger aan moeten doen.' Hij rekte geeeewend zich uit en wauwelde: 'Ik ga slapen. Maak me maar wakker om twee uur.'

Ik geloofde mijn eigen oren niet. Mama werkloos, en papa straks misschien ook. Mijn gedachten gingen naar de mountainbike, en of die er ooit nog zou komen.

13.

'Ik twijfel een beetje', zei ik. 'Stelen is niet netjes.'

'Netjes?' meesmuilde Sten. 'Wil jij het klooster intreden, pater Onno?' Hij vouwde zijn handen samen, als een biddende pastoor.

'Nee, serieus', zei hij toen. 'Jouw mountainbike wordt gepikt, dus jij mag er één terugpikken. Dat is toch een eenvoudige natuurwet?' Hij legde een hand op mijn onderarm en zei, veel zachter: 'Ik moet echt weg uit de stad, voor ik gek word, als is het maar even.'

'En als we betrapt worden?'

'Ze betrappen ons niet.'

'Wat ben je van pl ...'

'Sst!' zei hij, en hij gebaarde dat ik meteen moest komen.

Hij sleurde me aan mijn versleten T-shirt mee achter een houten afspanning rond een vervallen huis.

Er hing een allesdoordringende geur van kattenpis, of was het niet alleen kattenpis? Ook mensen deden er misschien dingen die je eigenlijk op het toilet moet doen. Falke snuffelde als een bezetene in alle hoekjes. Van onder zijn sweater toverde Sten een gigantische kniptang tevoorschijn. Daar kwam de bult dus vandaan. Ik begon meteen als een rund te zweten.

'Wat ga je in hemelsnaam daarmee doen?' vroeg ik. Het was een behoorlijk stomme vraag, want ik wist het antwoord natuurlijk.

'Een fiets voor je stelen, slimmerik. Ik heb die kniptang van mijn vaders werkbank gepakt. Als we ze snel terugbrengen, zal hij ze nooit missen.' Hij pakte de kniptang met twee dievenhanden beet

en knipte ermee in de lucht. 'Tjak-tjak, en die mountainbike is he-

lemaal de jouwe!'

14.

We dwaalden zoekend en speurend door de stad, tot we aan het zwembad de perfecte fiets aantroffen. Een mountainbike met spatborden, superhandig voor op modderige wegen. Het hangslot rond de fiets was moeiteloos door te knippen, dat zag het kleinste kind. 'Jij kijkt of er iemand aankomt, ik knip het hangslot door.' De bevelen van Sten waren kortaf en duidelijk. Ik spiedde naar links en naar rechts, naar achteren en naar voren, geen leven-de ziel te bekennen. Sten mopperde en vloekte zoals zijn vader. Waarom duurde dat zo verschrikkelijk lang?

Plotseeling hoorde ik ergens een portier klikken en dichtslaan.
‘Wat heeft dat te betekenen?’ Een breedgeschouerde kerel met een spuuglijk houthakkershemd kwam op ons toegelopen. Verdomme, die geparkeerde auto’s, daar had ik geen seconde aan gedacht! Sten liet ijlings de kniptang uit zijn handen vallen en rukte haastig aan mijn rechterarm, maar mijn schoenzolen plakten aan de grond.

‘Lopen’, schreeuwde hij. Falke blaafte als gek.

Mijn benen gingen vanzelf bewegen. We hadden een kleine voorschraping toen Falke piepte, kort en hoog. Ik keek om. Die vent had Falke beet bij zijn halsband! Falke spartelde als een dolle koe om los te komen. Bijt dan toch, Falke, bijt dan! dacht ik. Laat hem voelen wie de sterkste is! Maar Falke beet niet, hij jankte zachtjes. Ik bleef meteen staan, terwijl Sten aarzelend nog een eindje doorholde, tot hij plotsklaps merkte dat ik niet meer meeuhde. Ik stond daar maar stokstijf te staan. Ik hapte naar woorden en naar adem als een visje in ademnood.

‘Onno?’ vroeg Sten radeloos. Maar ik kon alleen maar wanhopig hulpeloos wijzen richting Falke. Bijgevolg nam Sten een dappere beslissing en koos voor overgave. Hij stapte op de man af, met zijn handen in de lucht, zoals in een politiefilm.

15.

De breedgeschouerde kerel kon er absoluut niet mee lachen. Hij vloekte en tierde voortdurend, maar Sten was niet onder de indruk, hij was zijn vaders volume gewoon. De man bleef maar zeggen dat ze gespuis zoals ons moesten opluiten, dat de wereld naar de knoppen ging met die jongeren van tegenwoordig. Proberen uitleggen hielp niets, aangezien hij ons niet eens liet uitspreken. Zonder pardon belde hij het politiebureau. De hele tijd hield hij Falke brutaal vast bij zijn nekvel. Ik kon zien dat het pijn deed, ook al hield Falke zich flink.

‘Mag mijn hond los, meneer?’ vroeg ik voorzichtig.

‘En jullie ervandoor gaan zeker? Ik ben niet gek!’ Toen kwam de politie ons halen. Dat ging niet zoals in een Hollywoodfilm, met scheurende banden en horden politieauto’s en blauwe zwaailichten. Het was behoorlijk lullig, er kwam gewoon een agent aangesnord op een brommertje. We moesten mee naar het politiebureau en kregen een donderpreek. Er zat niks anders op dan te wachten op onze vaders en naar de tippen van onze schoenen te staren tot ze aankwamen.

16.

En ondertussen heeft papa me van het politiebureau afgehaald
‘Onno! Papa’s stem klinkt dringend.
‘Huh?’

‘Wil je de voordeur openmaken, dromer?’ Ik haal de sleutelbos uit mijn broekzak en maak haastig het knarsende slot los, de voordeur zwaait krakend en piepend open. Dringend aan vervanging toe. Papa stommelt het huis door en zet mijn zusje op de keukentafel als een overvolle boodschappentas. Voor ik een woord kan zeggen, verdwijnt hij naar boven. Hij gaat alles tegen mama vertellen, denk ik ongerust, en vragen welke straf hij moet geven. Ik ga zuchtend zitten en trek voorzichtig Ella van de tafel op mijn schoot. Ze weegt best zwaar voor een driejarig meisje. Ze kruip meteen gerustgesteld tegen me aan, met haar ogen dichtgeknepen en haar duim in haar mond, dan haalt ze haar duim uit haar mond en staart me ongerust aan.

‘Is papa slecht gezind?’ vraagt ze.
‘Ik vrees van wel’, opper ik. ‘Maar niet slecht gezind op jou, hoor, alleen maar op mij.’

‘Wanneer komt papa naar beneden?’
‘Hij komt dadelijk wel.’
Wachten duurt verschrikkelijk lang als je straf verwacht. Ik hoop dat ik geen huisarrest krijg of zoiets vreselijks. De houten trap-

traden kraken, geruisloos komt papa de keuken binnen. Hij heeft boven zijn werkleren aangetrokken. Natuurlijk, hij werkt met de nachtploeg deze avond, hoe kon ik dat vergeten?

‘Luister, Onno’, zegt hij. ‘We moeten dringend een hartig woordje praten. Maar het is laat, ik moet meteen naar het werk. Morgen vroeg als ik terug ben, zullen we het er uitgebreid over hebben.’ Hij drukt een snelle kus op mijn voorhoofd en op het hoofdje van Ella.

‘Het eten staat gereed, warm het maar op in de microgolfoven.’

Mijn zusje schrok gulzig de aardappelpuree en de stukken braadworst naar binnen die ik voor haar heb uitgeschept. Ik roer doelloos in mijn bord, mijn honger is helemaal over. Tot morgen wachten vooraleer ik weet wat me te wachten staat! Ella trekt zachtjes aan mijn mouw.

‘Ik heb genoeg’, zegt ze luid guewend. Ze lacht met van die pret-oogjes als ik plaag: ‘Doe je hand voor je mond, zussewusi! Ze weet dat haar broer nooit ofte nimmer boos op haar wordt.’

‘Slaaptijd, zusje.’

‘Oké’, zegt ze, haar handen naar mij uitstekend. Terwijl ik haar optil, en haar stilletjes naar boven draag, valt ze op mijn schouders in slaap, nog voor we aan haar bedje komen. Voorzichtig leg ik haar neer, stop haar onder en strel zachtjes haar blonde krullen.

Ik aarzel, loop dan toch naar mijn ouders’ slaapkamer en doe voorzichtig de slaapkamerdeur open.

Mama tilt, bijna onmerkbaar glimlachend, haar hoofd op.

‘Kom binnen, lieverd.’ Ik ga verlegen naast haar zitten.

‘Heeft papa het verteld?’

‘Natuurlijk’, zegt ze.

Ik voel mijn wang blozen, durf mama niet aankijken.

‘Ben je boos?’ vraag ik zacht.

‘Nee, ik ben niet boos,’ zegt ze, ‘net zomin als papa, maar we zijn ontzettend geschrokken. Stelen is echt ontoelaatbaar, ook al vind je het zo erg van je mountainbike. Dat begrijp je toch?’ Ik knik. ‘Ga nu maar slapen, lieverd.’

Mama geeft me nog een laatste nachtkus.

Ik loop terug naar mijn kamer en nestel me in bed, terwijl ik luister naar Ella’s zachte gesnurk. Ik probeer ook te slapen maar dat blijkt onmogelijk. Mijn ouders zijn niet boos, en toch voel ik geen opluchting, want ze zijn teleurgesteld, en ik heb hen alleen maar nog meer in de problemen geholpen. Urenlang lig ik te piekeren hoe ik het kan goedmaken, maar ik kan niets bedenken. Op de wekkerradio zie ik hoe het twaalf uur wordt, dan één uur, dan twee uur. Ella is al lang in dromenland, dat weet ik omdat ze traag en zachtjes ademt. Ik draai me voortdurend van mijn ene zij op mijn andere, terwijl mijn hoofd maar niet stopt met denken:

slaap, Onno, slaap, anders ben je morgen een wrak. Door het grote dakraam boven mijn hoofd zie ik de volle maan schijnen.

Ik schrik wakker van de voordeur, die met een harde klap dichtslaat en meteen prikt het helle ochtendlicht in mijn ogen. Ik moet uiteindelijk toch in slaap zijn gesukkeld. Ik schrik ervan dat het al zo laat is en spring meteen uit bed.
‘Opstaan, zus.’ Ik til Ella half slapend van onder de lakens vandaan en draag haar de trappen af, terwijl ze luid gieuwend, maar zonder protest de slaap uit haar ogen wrijft. Arme zus, meestal geef ik haar meer tijd om wakker te worden, maar ik wil zo snel mogelijk weten hoe papa me gaat straffen.

Papa zit met een zorgelijk gezicht aan de keukentafel, wijst me een stoel aan en zegt: ‘Ga zitten, jongen.’
Ik zet Ella op de kinderstoel en zelf spring ik op het aanrecht, mijn voeten bengelend in de lucht.

‘Ik weet niet waar te beginnen, Onno, er is zoveel ineens gebeurd.’ Zoveel ineens gebeurd? Waar heeft hij het over?

‘Om te beginnen had je die mountainbike niet mogen stelen, zo iets had ik nooit van je verwacht.’ Ik staar schuldbewust naar de auto’s op mijn pyjamabroek.

‘Misschien is het ook mijn schuld’, zucht papa, ‘ik ben geen goede vader geweest de laatste tijd. Ik had wellicht meer thuis moeten zijn, en ik wilde dat ik een nieuwe fiets voor je had gekocht, maar je moet begrijpen dat dat onmogelijk was, Onno.’ Hij aarzelt even en gaat dan toch verder.

‘En ik vrees dat die fiets er ook niet zal komen, want vannacht kreeg ik slecht nieuws op het werk.’ Ik kijk in paniek van mijn pyjamabroek naar mijn vaders gezicht, want ik kan het nieuws al raden.

‘Ik ben ontslagen, Onno.’ Ik ben volledig sprakeloos. Papa wordt ontslagen op precies dezelfde dag dat ik word opgepakt door de politie. Ik open mijn mond, om te zeggen dat het me spijt, maar papa is nog niet uitgepraat.

‘Er is nog iets dat ik moet zeggen, Onno.’ Ik houd mijn hart vast, want nu komt mijn straf en die kan niet mals zijn, want papa gaat er zelfs voor neerzitten.

‘Je weet dat we het niet breed hebben en dat ik er nauwelijks in slaag voor ons viertjes te zorgen, voor jou, Ella, mama en ik.’

‘Ons vijfjes.’ Hij lijkt in de war door wat ik zeg.

‘Ons vijfjes,’ herhaal ik nadrukkelijk, ‘want Falke is er ook nog.’ Juist, ja, natuurlijk. Falke is er ook nog.’ Papa tuit zijn lippen en kijkt naar de keukentafel, alsof hij daar naar de juiste woorden zoekt. ‘Daar wilde ik het net over hebben, Onno.’

‘Hoezo, is er wat met Falke?’ Paniek druipt van mijn stem. Falke heeft zijn naam gehoord en huppelt van uit zijn hoekje naar me toe, enthousiast hijgend en kwispelend aan mijn voeten. Papa kijkt aarzelend naar Falke, alsof hij de waarheid niet durft zeggen waar Falke bij is.

‘Falke ... kost handenvol geld aan eten, verzorging ... en als hij ziek wordt, hebben we niet eens geld om met hem naar de dierenarts te gaan.’

'Falke is toch helemaal niet ziek?' piep ik en ik voel mijn buik samen trekken.

'Nee, dat is waar, maar wat als het plotseling toch gebeurt? En daarbij is het is ook niet normaal dat jij altijd met die hond over straat moet lopen.'

'Maar ik vind dat helemaal niet erg!'
'Ik weet dat jij dat niet erg vindt, maar een kind van jouw leeftijd hoort niet voor een hond te moeten zorgen.'

'We kunnen hem toch niet naar het hondenasiel brengen? Daar krijgen alle honden een spuitje!'
Tranen springen in mijn ogen.

'Nee, nee, maak je geen zorgen, mijn collega Bert, nu ja, ex-collega, zoekt een hond voor zijn gezin en ik heb er gisteren uitgebreid met hem over gesproken. Hij wil Falke dolgraag adopteren.'

'Nee, nee, nee, Falke is mijn hond!'

Ik spring van het aanrecht af en gooi mijn armen rond Falke, terwijl de tranen over mijn wangen rollen.

'Onno, luister. Bert en zijn vrouw zijn aardige mensen en zullen Falke zonder twijfel vertroetelen. En hij kan er rennen en spelen in een reusachtige tuin, terwijl wij hem niet eens een koertje kunnen aanbieden.'

Papa is opgestaan en legt zijn hand zwaar op mijn schouder, maar ik schud ze er meteen af.

'Het is voor iedereen beter', zegt hij. 'Voor Falke nog het meest.' Mijn mond valt open, maar er komt niets uit. Ik wist niet dat iemand je met alleen maar woorden zoveel pijn kon doen. Is dat

de straf omdat ik die mountainbike wilde stelen? Wat kan die klofietjes mij scheLEN. Geef mij dan maar mijn hond. Maar papa haat de hond, dat is het.

'En wat vindt mama ervan?' vraag ik scherp.

Papa zucht en zegt: 'Ik weet dat je dat niet graag zult horen, maar mama vindt het ook het beste als Falke geadopteerd wordt, ook al houdt ze zielsveel van hem.'

Ik geloof mijn eigen oren niet en schreeuw zo hard ik kan: 'Leugenaar!' Voor papa mij kan tegenhouden, schiet ik pijlsnel naar buiten.

18.

Als een losgelaten stier loop ik door de stad. Falke huppelt luid blaffend naast me, niet wetend dat het mensens is. Ik schop een colablik weg, raap een baksteen op, gooい hem woest tegen de gevel van een huis, schop nog eens tegen hetzelfde blik. Hijgend en briesend maak ik mijn schouders breed, wie mij nu in de weg staat, loop ik omver, als is het een kerktoren. Ik moet stoom afblazen, voor ik helemaal ontplaf. Rennen helpt, weet ik, dus ik loop tot ik erbij neerval, het kan niet snel genoeg. Mensen kijken vreemd op wanneer ik haastig ik langs hen heen schiet, terwijl Falke vrolijk in mijn kuiten probeert te bijten. Het zweet loopt van mijn voor-

hoofd, prikt in mijn ogen, mijn T-shirt is drijfnat. Met de meters onder mijn voeten glijdt het boze gevoel van me af, alsof elke stap een brok boosheid afgeeft aan de straatstenen. Mijn voeten vertragen, plotseling voel ik me te verdrietig om te lopen. Mijn beenen wegen een ton. Ik sleep me moeizaam naar Stens huis en druk op de deurbel. Zijn vader doet open.

'O', zeg ik. Dat had ik niet verwacht.

'Hier hebben we de medeplichtige', zegt hij. Lachen, Onno, denk ik bij mezelf, hij maakt een grapje. Maar de vader van Sten lacht helemaal niet, integendeel, hij schiet me neer met zijn bliksemende ogen.

'Sten kan niet komen, hij heeft huisarrest.' En hij gooit de deur in mijn verbouwereerde gezicht.

19.

20.

alsof het een sport is. Ik wou dat ik ouder was, dan kon ik zelf geld verdienen.

We slenteren langs een standbeeld dat hier gisteren nog niet stond. De man met gouden kleren, gouden haren en een gouden huid knipoogt naar ons! Ik schrik me te pletter, Falke blaft hard.

'Sst', zegt het beeld. 'Niet schrikken.'

Falke gaat grommend voor me staan, zijn buik laag bij de grond, zijn tanden bloot. Ik grijp zijn halsband om hem tegen te houden. Een andere man loopt voorbij en werpt wat munstukken in een hoed op de grond.

'Hartelijk bedankt', roept het standbeeld terwijl hij zijn hoed optilt en een diepe buiging maakt.

Ineens heb ik een lumineuze inval! Ik weet hoe ik Falke kan houden en tegelijk mijn ouders kan helpen! Ik ga Falke kunstjes leren en dan ga ik met hem de straat op, de mensen verbazen. Ik kan het me al voorstellen: hoeden vol kletterende munstukken, een nieuwe mountainbike voor mij, een gigantisch glanzend soepbeen voor Falke. Ik besluit om meteen te beginnen met oefenen. Vederlicht huppel ik naar het pleintje waar ik met Sten wel vaker zit. Gelukkig zijn er geen rotjongeren te bespuren. In het

Falke en ik druipen teleurgesteld af. Mijn armen hangen half stok, mijn handen slepen over de grond. Falke jankt zachtes en duwt zijn spitse snuit in mijn handpalm. Lieve Falke, ik begrijp opeens waar het woord hondstrouw vandaan komt. Overal loopt hij me achterna als een schaduw. Na Sten is hij mijn allerbeste vriend. Hoe kan papa me dat afspakken? Straks gooit hij Ella en mij ook nog buiten, want ook wij eten monden vol en worden ziek

gras ligt een grote stok, die ik met een boogje weggooi.

'Pak hem, jongen!' roep ik enthousiast. De stok doorkleeft de lucht en ploft op de grond. Falke kijkt niet naar de stok, hij kijkt naar mij. Dus geef ik het goede voorbeeld: ik ren naar de plek waar de stok gevallen is.

'Kom dan, Falke! Pak de stok!' Falke rent met me mee en ik wijs naar de stok die voor mijn voeten ligt.

'Pak de stok!' Ik zeg de woorden heel nadrukkelijk. Ik raap de stok op en stop hem stevig in zijn bek.

'Flinke Falke.' Een aai over zijn kop. Ik probeer nog eens. Ik gooi de stok, loop ernaartoe, wijs naar de stok en stop hem in zijn bek. En dan aaien. Zou dit de goede manier zijn? Meestal rent Falke achter alles aan wat beweegt: vlinders, konijnen, poezen ... Maar dus niet achter stokken. Ik probeer wel dertig keer opnieuw, maar Falke lijkt het niet te snappen. Hoe lang moet je dit volhouden? Een stok apparteren is toch niet zo verschrikkelijk moeilijk? Ik besluit om iets totaal anders te proberen.

Misschien kan ik Falke leren dansen. Voor een dansende hond hebben mensen vast veel munstukken over. Ik klop stevig op mijn borst.

'Spring, Falke!' zeg ik.

Falke springt meteen met zijn voorpoten tegen mij op. Dat gaat goed! Ik grijp zijn poten vast en we dansen als wildemannen in het rond. Falke is door het dolle heen, hij likt mijn gezicht.

'Datis dánsen, Falke, dáns!' schreeuw ik uitgelaten. Ik laat één poot los en streef over zijn kop. 'Flink, Falke, flinke dáns!' Op 'dans' leg schuine kop en gespitste oren, zijn staart kwispelend in de lucht.

ik een grote klemtoon, dan hoort hij dat wat we doen dansen is.

Na een paar minuten vind ik dat het zijn beurt is.

'Dáns, Falke!' roep ik, flapperend met twee handen in de lucht en springend van mijn ene voet op de andere. 'Dat is dánsen.' Maar Falke begrijpt het niet, hij springt vrolijk tegen me op en duwt me omver. Ik val keihard op mijn billen.

'Au! Wat doe je nu, Falke, stomme hond!' Ik blijf zitten met mijn hoofd in mijn handen, terwijl de tranen in mijn ogen prikkelen.

Falke legt zijn oren plat en jankt zachtjes. Hij komt onderdanig naar me toe en duwt zijn poot tegen mijn arm. Ik roep anders nooit tegen hem.

'Begrijp je het dan niet?' zeg ik verontschuldigend. 'Ze willen je van me afspakken, je moet meer je best doen.' Enkele seconden streef zijn oren, zijn rug met witte en zwarte vlekken, en spring dan onmiddellijk weer recht, geen tijd te verliezen.

'We zullen met iets gemakkelijks beginnen', zeg ik. 'Falke, zit!' Ik duw hardhandig op zijn stuitje zodat hij gaat zitten. 'Flink!' Aan zijn twee billen trek ik hem weer recht en ik doe het opnieuw, en opnieuw en opnieuw. Herhalings is het geheim van alle kennis, zegt onze meester altijd. Sten lacht daar om, hij kan onze meester goed nazeggen, met zo'n bekakte stem. Sten weigert iets voor school te doen, goede punten kunnen hem geen sikkepit schelen. Gelukkig is hij ontzettend slim, en geduldig. Ik zou zijn hulp goed kunnen gebruiken.

'Zit, Falke!' roep ik voor de honderdste keer. Falke kijkt me aan, met schuine kop en gespitste oren, zijn staart kwispelend in de lucht.

'Domme hond, doe je dat opzettelijk?' Ik hurk kreunend voor hem neer. 'Zijn staart gaat er enthousiast van kwispelen, mijn gezicht wordt helemaal gewassen. Ik sla mijn armen rond zijn nek.
'We hebben niet veel tijd meer', zeg ik zacht tegen zijn schouder.
'Je moet me helpen.'

21.

De godgane namiddag oefenen we verder. Ik gooi geduldig met stokken, zwaai met mijn armen, trappel met mijn voeten, deel bevelen uit, roepend, fluisterend, smekend. Maar Falke wil maar niet begrijpen wat ik bedoel. Met een schuine kop kijkt hij me aan, zijn droevige ogen zeggen: Help mij, zeg het in honderataal, want ik wil zo graag begrijpen wat je zegt. Maar honderataal spreekt ik niet, en sta op het punt om mijn eigen haren uit te trekken. En opeens loeit er een stem als een misthoorn over het pleintje.

'Jo, Onno!' Sten!

'Hoe kom jij hier', vraag ik verbaasd. 'Je hebt toch huisarrest?'
'Mijn vader is naar het werk vertrokken en ik moest hem op mijn communiezielje beloven thuis te blijven.'

'En?'

'Wat denk je?' Hij knikt heftig met zijn hoofd. 'Natuurlijk papa,

vanzelfsprekend, papa, ik zal me gedragen als een engeltje.'
Er staat een grote grijns op zijn gezicht.

'Wat doe je?' vraagt hij nieuwsgierig.

'Ik probeer Falke truckjes te leren.'

'Waarom?'

'Als ik hem kunstjes laat doen op straat en ik leg er een hoed bij waar mensen muntstukken in kunnen gooien, kunnen we geld verdienen. Maar hij wil het niet snappen.' Ik werp Falke een boze blik toe. Falke veilt zijn kop met schuldige ogen neer op zijn uitgestrekte poten en zucht luid.

'Papa wil hem van me afpakken', fluister ik.

'Wat?'

'Hij kost teveel, zegt hij.'

'Ongelooflijk', zegt Sten hoofdschuddend. 'Jij wordt nog erger gestraft dan ik. Dáárom wil je hem dus kunstjes laten doen op straat.' Je snapt het.'

'Welke kunstjes wil je hem leren?' vraagt Sten.

'Van alles: op zijn achterpoten dansen, lieidjes blaffen op commando, misschien zelfs door een brandende hoopel springen, zoals tijgers. Maar iets eenvoudig als "zit!" of "pak de stok!" begrijpt hij al niet.' Ik laat mijn achterste moedeloos op het gras neerplffen. 'Het komt helemaal goed.' Sten legt zijn hand op mijn schouder terwijl hij naast me komt zitten. 'Ik zal je helpen. We krijgen hem het nodige wel geleerd. Met een hond moet je engelengeduld hebben. Maar nu moet ik vertrekken, voor mijn pa thuis arriveert.'

Vrolijk fluitend slenter ik huiswaarts. Wanneer ik de woonkamer binnengaat, veert papa meteen recht uit de zitbank.
‘Onno, je bent er! Ik was doodongerust, jongen.’

‘Sorry, papa.’

‘Ik begrijp het wel, maar ik vind het allesbehalve fijn als je zonder waarschuwen wegloopt.’ Papa kijkt me onderzoekend aan. ‘Je bent op eens zo goedgezind’, zegt hij achterdochtig.

‘Nee,’ zeg ik, ‘want ik heb een steengoede oplossing bedacht, zodat ik Falke toch kan houden.’

‘Ah?’ Papa’s wenkbrownen gaan de lucht in. ‘Laat dat steengoede plan eens horen.’

Dus ik vertel hem in geuren en kleuren wat Falke en ik hebben uitgespookt. Papa wordt er niet enthousiast van.

‘Ik heb er mijn bedenkingen bij, bij dat bedelen op straat’, zegt hij. ‘Maar het is niet bedelen!’ roep ik. ‘Falke en ik werken er keihard voor, en het is ook nog eens superleuk!’

Papa kijkt me bezorgd aan. ‘Hmmm.’

‘Alsjeblieft, papa’, smeek ik. ‘Geef me één week om het te proberen. Eén week, en als het dan niet gelukt is, kunnen we Falke nog altijd wegbrengen. Toe?’

Papa kijkt me minutenlang aan, ik durf nauwelijks te ademen.

‘Ok’, zegt hij uiteindelijk.

‘Joe-hoe!’ brul ik luid en spring een gat in de lucht.

‘Eén week’, zegt hij er nadrukkelijk bij. ‘Dat is afgesproken, hé?’

22.

De volgende dagen werken Falke, Sten en ik ons te pletter. We oefenen elke dag. Sten heeft nog altijd huisarrest, maar zodra zijn papa is gaan werken, gaat hij ervandoor. Sten is véél geduldig dan ik, zijn geduld lijkt eindeloos. Al na twee dagen kan Falke stokken terugbrengen, blaffen op commando en pootjes geven. Vandaag, op dag drie, leren we hem op zijn achterste poten dansen. Sten en ik doen het voor, we dansen met elkaar om Falke te laten zien hoe het moet.

‘Hey, mietjes!’ buldert plots een stem. Sten en ik kijken verschrikt op, onze handen nog tegen elkaar in de lucht. Twee jongens van een jaar of zestien komen grijnzend op ons toegelopen. Ik zie meteen dat ze bij het groepje rotjongeren horen waar ik eerder over vertelde. Sten en ik trekken vliegensvlug onze handen terug, maar het is te laat.

‘Dans maar rustig verder,’ zegt de ene jongen poeslief, ‘van ons moet je je niets aantrekken!’ Sten en ik blijven sprakeloos staan.

‘Komaan,’ zegt de andere jongen, ‘je hebt gehoord wat hij zei: dansen.’

Hij klinkt allesbehalve lief.

‘Of horen jullie niet goed?’ Hij balst zijn ene hand tot een vuist en bokst ermee in zijn andere hand.

‘We waren niet aan het dansen’, probeert onszelf te verdedigen.

‘We leerden de hond dansen!’

‘Oh, leer je hem kunstjes?’ zegt de ene jongen. ‘Kan hij ook stokken terugbrengen?’ Hij gaat door de knieën en raapt de stok op waar we zonet mee geoefend hebben. ‘Eens even testen.’

En voor ik iets kan zeggen of doen, katapulteert hij de stok over de afsluiting.

‘Niet doen!’ krijs ik. Falke loopt als een gek achter de stok aan, dwars door een gat in de afsluiting, de straat op. Mijn hart lijktせconden lang stil te staan, terwijl Falke de straat orent, die razend drukke straat! Sten en ik beginnen allebei tegelijk te schreeuwen.

‘Falke!’

En hoewel het geen enkelezin meer heeft, spurtten we achter hem aan. Ik hoor piepende remmen en een doffe dreun. Nog een seconde, en we kunnen om de omheining heenkijken. Ik bid en smeek in stilte dat het een droom is, dat we het ons ingebeeld hebben, dat er een logische verklaring is waardoor het niet is wat we denken.

Maar het is geen droom, het is een nachtmerrie. Ik zie een bestelwagen die op zijn dooie gemak wegrijdt. Falke ligt aan de rand van de weg in een grote plas vuurrood bloed. Sten hurkt naast Falke neer en voelt aan zijn borstkas, of dien nog beweegt. Ik geef Sten een stevige duw, waardoor hij omrolt, hurk zelf naast Falke neer, grijpt de vacht in zijn nek met beide handen beet en schud hem woest door elkaar. Word wakker, Falke, word wakker!

‘Niet doen, Onno,’ beveelt Sten op rustige toon, ‘op die manier maak je het erger! Ik laat Falke onmiddellijk weer los.

‘Zie je hem ademen? Hij is niet dood!’ zegt Sten.

Ik kijk heel aandachtig, durf bijna niet te geloven wat Sten

beweert. Maar mijn ogen kunnen me niet bedriegen, zijn borstkas gaat zachttjes op en neer. Falke leeft nog! Ik spring ogenblikkelijk recht.

‘We moeten iets doen!’ roep ik. Maar mijn hoofd is één zwart gat, waardoor ik onmogelijk kan nadenken.

Gelukkig is Sten zoals gewoonlijk de kalmste zelf.

‘We brengen hem naar de dierenkliniek, hier vlakbij.’ Vliegensvlug tillen we Falke op, ik bij zijn voorpoten, Sten bij zijn achterpoten.

‘Hierlangs!’ zegt Sten.

We lopen zo snel we kunnen met Falke in onze armen.

23.

De vrouw achter de onthaalbalie kijkt verwonderd op wanner we de dierenkliniek binnenstormen.

‘Wat is er gaande?’ vraagt ze.

‘Mijn hond is aangereden,’ roep ik buiten adem, ‘er moet onmidellijk iemand komen!'

De vrouw doet vlug een telefoontje en nog geen tien seconden later dendert een dierenarts gehaast de wachtruimte binn. Hij aarzelt geen moment wanneer hij Falke ziet, tilt hem op en draagt

hem de spreekkamer binnen. Sten en ik lopen wat verloren achter hem aan en kijken muisstil toe hoe hij Falke nauwkeurig onderzoekt. Hij verliest nog steeds liters bloed, of lijkt dat maar zo? Het duurt eeuwenlang voor de dokter weer begint te spreken.

'Ik moet hem onmiddellijk opereren', zegt hij. 'Ga naar huis, jongens, maar laat je telefoonnummer achter bij de balie zodat ik iets kan laten weten zodra de operatie is afgelopen.'

'Maar ... komt het goed?' vraag ik bang.

'Dat kan ik niet beloven, vrees ik, dus je zult nog wat geduld moeten oefenen. Maar nu moeten jullie gaan, er is geen tijd te verliezen!' De dierenarts duwt ons allebei zacht in de rug, de deur uit.

24.

Sten en ik slenteren door de straat.

'Wat nu?' zeg ik. 'Moet ik nu gewoon thuis gaan zitten wachten op een telefoontje? Dat is toch te verschrikkelijk voor woorden.'

'Ik weet het,' zegt Sten, 'maar ik moet in ieder geval naar huis voordat mijn vader erachter komt dat ik ben weggeweest.'

'Mag ik met je mee?'

'Zolang ik huisarrest heb, mag er niemand langskomen', zegt Sten hoofdschuddend. 'Nog vier dagen, dan ben ik er helemaal van af. Moedeloos loop ik mee langs Stens huis en slenter dan tegen mijn

zin huiswaarts. Op de salontafel ligt een briefje van papa. ‘Ben even met Ella naar het park.’ Ik zucht, want ik had zo graag alles tegen papa verteld. Ik voel tranen opkomen, maar ik vecht er uit alle macht tegen, ik wil geen huilebalk zijn. Ik loop naar de keukentafel, mijn tranen door te spoelen, en mijn mond valt open van verbazing. Mama zit glimlachend aan de keukentafel, in haar ochtendjas, een boterham te eten.

‘Dag jongen,’ zegt ze, ‘eet je een hapje mee?’ Ik schud van neen, nog een beetje verward. ‘Kom even bij me zitten.’

Ik schuif bij aan tafel. Mama kijkt me lief aan.

‘Papa heeft me verteld van je steengoede plan met Falke. Ik vind het echt fantastisch dat je ons zo wilt helpen, lieverd.’

In mijn keel zit een dikke kikker die ik niet doorgeslikt krijg. Mama merkt het meteen.

‘Wat scheelt er, jongen?’ Dus ja, ik barst in tranen uit.

‘Kom hier, schat.’ Mama trekt me op haar schoot en slaat haar armen om me heen. Ik huil tranen met tuiten, en vertel mama in horten en stoten wat er gebeurd is met Falke, dat we hem naar de dierenarts hebben gebracht en dat de dierenarts niet kon vertellen of het goed zou komen, dat hij zou bellen als de operatie afgelopen was. Mama luistert alleen maar geduldig.

‘Kom,’ zegt ze dan, ‘we zullen samen een filmpje kijken, dan duurt het wachten niet zo lang.’

We ploffen samen op de bank en kijken Aladin, mijn favorite tekenfilm. Wat gek, denk ik, ik ben verschrikkelijk verdrietig en bang om Falke, en tegelijk ben ik ook blij, zo naast mama op

de bank. Wanneer nog geen tien minuten later de telefoon gaat, neemt mama meteen op. Ik hou mijn adem in.

‘Ja, klopt,’ zegt mama, ‘hmm, ja, u-hu, ja ... Oh, dat is een pak van mijn hart. Ok, goed, tot morgen.’

Ze legt de telefoon neer. Ik durf het bijna niet geloven.

‘Was dat de dierenarts?’ vraag ik en mijn stem piept van spanning. ‘Ja,’ zegt mama glimlachend, ‘de operatie is geslaagd! Falke is weer wakker en moet nog een nachtje in observatie blijven, maar als alles goed gaat, mogen we hem morgen afhalen. Morgenvroeg belt de dierenarts opnieuw.’

Van pure opluchting begin ik alweer te huilen, maar ik lach tegelijkertijd, en ik dans met grote passen door de woonkamer. Mama danst niet mee, maar ze glimlacht wel, en dat is al heel mooi.

25.

De volgende dag word ik wakker met een euforisch gevoel. Ik storm de trap af en vlieg de keuken in, waar papa een dampende kop koffie zit te slurpen en Ella een boterham eet ... met speculoospasta.

‘Heeft de dierenarts al gebeld?’ vraag ik ongeduldig, terwijl ik van het ene been op het andere trappel.

'Ja', zegt papa. 'Falke is beter en mag deze namiddag afgehaald worden.'

'Dan pas?' vraag ik beteuterd.

'Je begrijpt toch wel dat hij nog even moet uitrusten. Maar Onno ...'

'Mag ik het meteen aan Sten gaan vertellen?'

'Natuurlijk, maar luister nu eerst ...'

'Ik blijf niet lang weg!'

Ik spurt als een bezetene de keuken uit.

'Onno!' roept papa nog. 'Eet eerst even iets! Ik moet nog ...'

En de rest hoor ik niet meer, ik ben trouwens toch veel te blij om te eten, zo ongelofelijk blij dat ik me geen sikkepit aantrek van Stens vader die humeurig de deur open doet.

'Sten mag geen bezoek hebben', gront hij als een grizzlybeer.

'Ik moet Sten goed nieuws vertellen, Falke is beter!' roep ik dol van blijdschap. Stens vader blijft me nors aankijken, dus ik zet mijn allercharmantste gezicht op en zeg smekend: 'Alsjeblieft, meneer, het is levensbelangrijk. Falke was bijna dood en dankzij Sten is het allemaal goed gekomen!'

'Hmm,' bromt Stens vader nadenkend, 'goed dan, kom maar binnen', en hij houdt de deur met een uitnodigend gebaar voor mij open. 'Sten zit op zijn kamer.'

Ik spurt razendsnel de trappen op.

'Maar alleen voor deze keer hé!' roept hij me vermanend na.

26.

'Je begrijpt toch wel dat hij nog even moet uitrusten. Maar Onno ...'

'Mag ik het meteen aan Sten gaan vertellen?'

'Natuurlijk, maar luister nu eerst ...'

'Ik blijf niet lang weg!'

Ik spurt als een bezetene de keuken uit.

'Onno!' roept papa nog. 'Eet eerst even iets! Ik moet nog ...'

En de rest hoor ik niet meer, ik ben trouwens toch veel te blij om te eten, zo ongelofelijk blij dat ik me geen sikkepit aantrek van Stens vader die humeurig de deur open doet.

'Sten mag geen bezoek hebben', gront hij als een grizzlybeer.

'Ik moet Sten goed nieuws vertellen, Falke is beter!' roep ik dol van blijdschap. Stens vader blijft me nors aankijken, dus ik zet mijn allercharmantste gezicht op en zeg smekend: 'Alsjeblieft, meneer, het is levensbelangrijk. Falke was bijna dood en dankzij Sten is het allemaal goed gekomen!'

'Hmm,' bromt Stens vader nadenkend, 'goed dan, kom maar binnen', en hij houdt de deur met een uitnodigend gebaar voor mij open. 'Sten zit op zijn kamer.'

Ik spurt razendsnel de trappen op.

'Maar alleen voor deze keer hé!' roept hij me vermanend na.

Ik blijf net zo lang bij Sten tot zijn vader komt zeggen dat het de hoogste tijd is om te vertrekken. Het is ondertussen al middag, en Sten en ik hebben besproken welke kunstjes we Falke over enkele dagen, wanneer hij weer helemaal beter is, nog gaan aanleren.

'Gaan we Falke afhalen?' vraag ik onmiddellijk als ik onze woonkamer binnentram, maar meteen zie ik papa met droevige ogen op de bank zitten.

'Wat scheelt er?' vraag ik in paniek, 'is er iets gebeurd met Falke?' 'Nee, jongen,' zegt papa gelaten. 'Falke is ongedeerd, maar ik moet iets belangrijks met je bespreken. Ik wilde het vannmorgen al zeggen, maar je was zo snel weg. Kom even rustig zitten, alsjeblieft.' Met een steen in mijn maag ga ik naast papa zitten.

'Luister, Onno,' zegt hij, 'ik heb je al gezegd dat Falke ons veel te veel geld kost.'

'Maar ik ga geld met hem verdienen, de week is nog niet voorbij!'

'Ik weet het,' zegt papa, 'maar ...'

'En je had het beloofd!' roep ik stampvoetend.

'Ja, maar ...'

'Falke is net fantastisch goed aan het worden, hij kan allerlei kunstjes al en ...'

'Onno,' zegt papa nu luidér, 'luister even. Die operatie was zo ontzettend duur, dat ik Falke onmogelijk kan gaan afhalen, hoe graag

ik ook zou willen, ik kan gewoonweg de rekening niet betalen! Mijn mond valt geluidloos open, want aan de rekening had ik in de eerste verzen niet gedacht en ik zoek in gedachten koortsachtig naar een oplossing.

'Maar ik kan de dierenarts toch vragen of ik later mag betalen, wanneer ik met Falke voldoende geld heb verzameld?' 'Onno,' zegt papa zacht, 'zo werkt dat niet in de wereld van de volwassenen, jongen. Ik heb het nog eens met mijn ex-collega Bert besproken, en hij gaat met veel plezier akkoord om de operatie te betalen, meer zelfs, hij gaat Falke zo meteen in de dierenkliniek afhalen, dat is uiteindelijk het beste voor iedereen ...'

'Nee, Falke is mijn hond!' brul ik buiten zinnen en voor de zoveelste keer loop ik zonder waarschuwing het huis uit. Deze keer weet ik heel goed waar naartoe, ik ga naar de dierenkliniek, mijn eigen hond afhalen!

27.

Buiten adem storm ik de wachtaal binnen, waardoor de vrouw aan de balie net grote ogen opschrift van haar werk op de computer.

'Is mijn hond hier nog?' roep ik wild om me heen kijkend. 'Waar is Falke?' Ik schreeuw zo hard dat één van de dierenartsen uit zijn

spreekkamer komt gerend en ik herken meteen de man die Falke heeft geopereerd.

'Wat is hier aan de hand?' vraagt hij op strenge toon. Ik zet mijn handen op mijn heupen en antwoord beslist: 'Ik kom Falke oppalen.' De dierenarts kijkt verbaasd en zegt nu vriendelijker: 'Falke is daarnet al opgehaald, door een grote man met een zwarte baard.'

'Nee,' brul ik wanhopig. 'Dat kan niet, dat mag helemaal niet, Falke is van mij!' En ik begin weer te huilen, ook al heb ik een bloedhekel aan huilen, eerlijk waar, maar de laatste dagen kan ik blijkbaar niet veel anders.

'Kom even mee,' zegt de dierenarts, 'dan kunnen we rustig praten.' Even later zit ik in het keukentje van de dierenkliniek, naast de dierenarts die voor mij een doos zakdoeken op de tafel heeft gezet, en snuit luidruchtig mijn neus en droog mijn tranen.

'Vertel nu eens rustig wat er aan de hand is,' zegt de dierenarts. 'Ik

heet trouwens Filip.'

En ik weet niet hoe het komt, misschien omdat Filip zo aardig voor me is, maar ik vertel hem het volledige verhaal van hoe mama haar werk onverwachts verloor, en hoe ze zich daarna zo slecht voelde, en hoe papa ook zijn werk verloor, en dat we niet meer genoeg geld hadden voor een mountainbike en ook niet voor een operatie, en dat ik niet eens de kans kreeg om zelf centen te verdienen met Falke.

'Jammer dat je vader dat niet zelf is komen vertellen,' zegt Filip, 'anders hadden we samen een oplossing kunnen bedenken. Geld is niet het allerbelangrijkste in het leven, weetje?'

'Zou u Falke ook gered hebben als we de rekening niet hadden betaald?' vraag ik.

'Natuurlijk,' zegt hij beslist, 'ik ben een echte dierenvriend! Als ik een hond in nood zie, kan ik hem niet laten stikken. Daarbij, ik heb jou toch niet gevraagd of je de rekening wel kon betalen toen je Falke hierheen bracht, zeg dat niet voldoende?'

'Dat is waar, over geld hebt u niet gesproken', geef ik volmondig toe. 'Weet je, mijn moeder en ik zijn ook super grote dierenvrienden.'

Filip kijkt me aandachtig aan en vraagt: 'En je mama zoekt nog steeds werk, zeg je?'

Ik knik heftig en doe mijn mond open om iets te zeggen, maar met een gebaar van zijn hand laat hij me zwijgen waarop hij onverwacht naar de wachtkamer verdwijnt en even later terugkomt met een blad papier dat hij in mijn handen duwt met de woorden: 'Geef dit document maar aan je mama, misschien heeft ze wel interesse.'

Ik lees luidop wat er op het blad geschreven staat: 'Vacature voor administratieve bediende bij dierenartsenpraktijk.' Ik hoef niet verder te lezen, ik weet immers wat een vacature is. Dat woord heb ik de laatste maanden thuis dikwijls genoeg gehoord. Ik staar Filip met open mond aan en vraag verbaasd en blij tegelijk: 'Heeft u werkelijk een baan voor mijn moeder?'

Hij lacht zijn tanden bloot, heft zijn handpalmen naar de lucht en zegt: 'Wel, ik zoek iemand voor een baan, een geschikt iemand. Je mama mag gerust eens op gesprek komen, zodat ik kan zien of ze

geschikt is voor deze baan, wanneer ze daar zelf zin in heeft na-
tuurlijk.'

'Dat is geen enkel probleem!' gil ik buiten zinnen van vreugde en ik spring van mijn stoel. 'Mijn moeder is gek op dieren en ik ga haar meteen halen!'

'Rustig maar', zegt de dierenarts sussend. 'Laat je mama er maar eens in alle rust over nadenken, en ze mag mij bellen om eens langs ze komen wanneer ze interesse heeft.'

28.

Ik sta met mijn mond vol tanden.

'Mama,' stamel ik, 'ben je weer beter?'

Mama kijkt me aan en zegt aarzelend: 'Ik weet het eigenlijk niet, Onno, maar vandaag voel ik me wel redelijk goed, denk ik.'

'Dan heb ik geweldige goed nieuws!' zeg ik enthousiast, duw het papier haastig onder haar neus en ga meteen verder: 'De dieren-arts zegt dat je op gesprek mag komen als je interesse hebt! Werken bij een dierenarts, dat is toch helemaal iets voor jou?' Mama gaat bedachtzaam met het document aan tafel zitten en neemt haar tijd om te lezen wat er staat.

'Ja,' zegt ze aarzelend, 'eerlijk gezegd lijkt het me wel een interessante aanbieding.'

'Maar?' vraag ik.

'Ik weet niet zeker of ik al voldoende ben hersteld voor een nieuwe uitdaging en ik ben er een beetje angstig voor, geloof ik.' De moed zakt aan honderd per uur in mijn schoenen. Ik vond het zo'n geniaal plan, dat ik er niet één seconde aan gedacht had dat mama nog depressief was.

Maar opeens glimlacht ze. 'Weet je, Onno, eens op gesprek gaan kan geen kwaad, veronderstel ik. Het is een deeltijdse baan, dus ik zou rustig kunnen beginnen.'

'Dus je doet het?' gil ik, waarop mama voorzichtig glimlachend knikt.

Ik ren uitgelaten als een jonge hond naar huis, waardoor ik bijna over mijn eigen voeten struikel. O, als dit eens waar kon zijn! Ik banjer het huis binnen, spurt de trappen op naar boven en gooi de deur van mijn ouders slaapkamer open.

'Mama,' roep ik, 'dit papier moet je meteen lezen!' Tot mijn grote verbazing is het bed leeg, en zelfs keurig opgemaakt, en ik loop geschrokken de trappen weer af. Mama staat in de keuken ijverig te koken, terwijl Ella haar, staand op een krukje, helpt met groenten snijden. Ik ben zo verbaasd dat ik voor één ogenblik het belangrijke papier in mijn handen vergeet.

'Daar ben je, lieverd,' zegt mama. 'Papa is je doodongerust gaan zoeken, maar ik wist wel dat je weer zou opduiken.'

Over auteur Aag Vernelen

Sneller, Sten, sneller! roep ik luid, waarbij ik mijn handen als toeter gebruik.

'Hoor eens hier,' roept Sten hijgend, 'als het sneller moet gaan, moet je zelf maar trappen!'

Ik zit achterop bij Sten, op de fiets, onderweg naar het bos. We trappen om beurten en om beurten kunnen we op de bagagedraag uitrusten. Dat lukt best en het is geweldig belachelijk, dat we aan deze oplossing niet eerder gedacht hebben, zelfs niet slimme Sten ... En weet je wie er naast ons loopt, met snelle, dravende poten en zijn lange tong uit zijn bek? Mijn lieve Falke! Hij is weer helemaal hersteld, en hij heeft al ontzettend veel bijgeleerd, zoals:

'Doe een wolf, Falke!'

En Falke gooit zonder aarzelen zijn kop in zijn nek en loopt huijpend als een steppewolf met ons mee.

'A-woe!' huilen Sten en ik tegelijkertijd.

Hallo, ik ben Aag Vernelen. Verhalen schrijven is mijn beroep en dat maakt me heel gelukkig. Er is niets wat ik liever doe.

Verder ben ik gek op dieren. Als kind had ik wel eens een hond, twee katten, zes chinchilla's, twee ratten en twee valkparkieten tegelijkertijd. Nu hou ik het op een hondje, twee katten en twee kippen. Dieren spelen vaak een belangrijke rol in mijn verhalen. Met mijn man en onze twee zonen Beer en Mees, woon ik sinds kort in Spanje. Daar is het lekker warm en ook heel rustig. We wonen in de bergen en toch ook dicht bij de zee. Ik zou nergens liever willen wonen!

Als je dit boek leuk vond, zou ik je aanraden ook eens 'Alle beromde schrijvers drinken (behalve ik!)' te lezen. Dat is van mijn eigen boeken mijn lievelingsboek. Het gaat over een meisje dat heel erg op me lijkt. Op www.aagvernelen.be kun je meer lezen over mij en mijn boeken.

Andere boeken van Aag in BiB-BoX:

- ◆ Muizenverdriet
- De jongen die wilde leren griezelen
- Hector is verliefd

Over illustrator Jan De Kinder

Jan De Kinder schrijft en tekent en soms staat hij op een podium. Hij groeide op tussen Lebbeke en Wieze en woont nu in Tienen met vier vrouwen en een kater. Jan studeerde toegepaste grafiek aan het Sint Lucascelte Brussel. In Leuven volgde hij een opleiding tekenkunst en grafiek aan het SLAC. In 2002 debuteerde Jan met het prentenboek 'Mathilde'. Sindsdien werd zijn werk vertaald in vijftien talen. Zijn lievelingskleur is rood, in alle mogelijke schakeringen. Naast tekenen en schrijven heeft Jan een passie voor evenwieleren, circus, theater, straattheater, improvisatie, clownerie en vertellen.